

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ ศรีลังกาและอินเดีย
๑๖ - ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๘
[ตอนที่ ๒ ไปลอนนารูวา]

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ ศรีลังกาและอินเดีย
๑๖ - ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๘
[ตอนที่ ๒ ไปลอนนารวา]

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

วันที่ ๑๗ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘ เป็นวันที่คณะทั้งหมด (๓ กลุ่ม) ได้พบกัน
พร้อมหน้าพร้อมตาเป็นครั้งแรก หลังจากรับประทานอาหารเข้าร่วมกันแล้ว ก็ได้เดินทาง
ไปยังสถานที่ต่าง ๆ ร่วมกัน โดยออกเดินทางจากโรงแรม Gateway Airport Garden
กรุงโคลอมโบ ไปยังเมือง Habarana ในเวลาราว ๘.๐๐ น.

บรรยากาศช่วงรับประทานอาหาร
ที่โรงแรม Gateway Airport Garden

หลังจากรับประทานอาหารกลางวัน
ที่โรงแรม Cinnamon Lodge เมือง Habarana
แล้ว จึงเดินทางไปชมเมืองโปลอนนารูวา
อดีตเมืองหลวงของศรีลังกาในช่วงพุทธ
ศตวรรษที่ ๑๖-๑๗ (ยุคก่อนสมัยสุโขทัยและ
เป็นเมืองต้นแบบของอาณาจักรสุโขทัย ซึ่งมี
สถาปัตยกรรมและประติมากรรมที่งดงามไป
ด้วยพุทธศิลป์ที่สมบูรณ์ที่สุดแห่งหนึ่งของ
ศรีลังกา อาทิ พระพุทธรูปหินแกะสลัก ปาง
สมาธิ ปางประทับยืน และปางพุทธไสยาสน์
บนหน้าผาที่กัลวิหาร หลังจากนั้นจึงเดิน
ทางเข้าสู่ที่พักและรับประทานอาหารค่ำ ที่
Aliya Resort ซึ่งขณะที่เดินทางถึงเป็นเวลา
ค่ำและมีฝนตกปรอย ๆ

ท่านอาจารย์เมตตาเดินทักทายสหายธรรมทั้งผู้ใหม่และผู้เก่า
ภายในห้องรับประทานอาหารค่ำ ที่ Gateway ก่อนออกเดินทาง

เมื่อได้กุญแจห้องพักแล้วจึงรีบทำ
ธุระส่วนตัวแล้วไปรับประทานอาหารค่ำ
ซึ่งเป็นมื้ออาหารที่อร่อยและดูหรูหราเมื่อ
หนึ่งที่เคยครับ มีอาหารให้เลือกหลาก
หลาย ที่จำได้ก็มีเป็ดรมควันอร่อยมาก ๆ
กับพิซซ่าหนานุ่ม ที่ช่วยให้มื้อค่ำนี้วิเศษ
สุดในความเห็นของข้าพเจ้า เนื่องจาก
โดยส่วนตัว ไม่ค่อยพิศมัยในรสและกลิ่น
ของอาหารแซกสั๊กเท่าไร แต่ถ้าเป็นโรตี่
แซกที่เรียกว่า นาน และจาปาตี แล้วละก็
ชอบมากที่สุด แต่ว่าชอบรับประทาน
เปล่า ๆ นะครับ ไม่ราดแกงแซกเด็ดขาด

พูดถึงเรื่องอาหาร ข้าพเจ้าต้องกราบอนุโมทนาพีแอนด์ (วิภาดา กัลยาณมิตร
ภริยาท่านพลเอกสพรั่ง กัลยาณมิตร) ที่มีกุศลศรัทธาอย่างยิ่ง นำน้ำพริกกะปิ น้ำพริก
ปลาตุ๋น ปลาสดทอดกรอบ ข้าวเหนียวหนึ่ง ถ้วยเชื่อม คุกกี้ และอื่น ๆ บรรจุลงย้อย ๆ
สำหรับรับประทานหลายมื้อ ใส่กล่องอย่างดี ให้คนนำมาส่งให้อาจารย์อรรณพและ
ข้าพเจ้าที่สนามบิน ให้ช่วยนำไปฝากท่านอาจารย์และคุณป้าจี้ดได้รับประทานสลับกับ
อาหารอื่น ๆ โดยมีพี่แก้วตา อเนกพุฒิ และพี่สุกัญญา เพื่อนชอบ คอยดูแลจัดการนำขึ้น
โต๊ะให้ท่านอาจารย์และคุณป้าจี้ด และยังมีคุณแอ้ว (นภา จันทรางศุ) อีกท่านหนึ่ง ที่
คอยรับหน้าที่ปรุงน้ำพริกกะปิ ที่พี่แอนด์เตรียมมาให้ ด้วยการเติมน้ำมะนาวและพริก
ก่อนนำขึ้นโต๊ะท่านอาจารย์ นอกจากนั้นคุณแอ้วยังนำน้ำพริกมะขามที่คุณยายตำมาให้

สองถุงใหญ่ มาฝากพวกเราให้ได้เอร็ดอร่อยกันอีกหลายมื้อ ไม่รวมถึงขนมอร่อยนานาชนิดที่คุณแฉ้วนนำมาแจกบนรถระหว่างเดินทางถึงหนึ่งกระเป๋าเลยทีเดียว กราบอนุโมทนาทุกท่านอย่างยิ่งครับ

นอกจากนั้น ก็ยังมีคุณตุ๋ (คุณขจีรัตน์ แก้วทานัง) ที่นำมะม่วงแผ่นและขนมต่างๆ มาจากร้านที่หัวหินมีคุณหมอเหม่งนำมะขามหวานและขนมอื่น ๆ มา มะขามอร่อยมากครับ ห่อแยกเป็นฝัก ๆ ดูเลิศมากครับ อีกท่านหนึ่งก็คือพี่ตัว

พรรณา วิมุกตานนท์ กับน้องดิ๋ว ลูกสาวคนเก่ง นำน้ำมันลองกานอยด์ ที่สกัดจากเมล็ดลำไย ที่พี่ตัวผลิตเองและกำลังโด่งดังในด้านสรรพคุณทาบรรเทาอาการปวดขาปวดเข่า ดมก็ได้ ทาก็ดี แล้วยังมียาต้มโบราณที่หอมมาก อยากบอกพี่ตัวว่า ยังไม่เคยเจอยาต้มโบราณแบบนี้ที่มีกลิ่นหอมเท่านี้ หอมแบบคุณภาพคับขวด อะไรปานนั้นเลยนะครับ

อันดับต่อไป ขออนุญาตทุกท่านนำความการสนทนาธรรม ซึ่งเป็นการสนทนาในช่วงเช้า ณ โรงแรม Aliya Resort เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ เป็นตอนที่ต่อเนื่องจากครั้งที่แล้ว มาฝากทุก ๆ ท่านพิจารณาไปพร้อม ๆ กับภาพที่ได้บันทึกมาในวันนี้จะครับ

อ.อรรณพ :

กราบเรียนท่านอาจารย์ครับ ท่านอาจารย์ครับ ทุกคนก็อยากจะทำอะไรตามความพอใจ แล้วเราก็คิดว่า เราเนี่ย "เลือก" สิ่งต่าง ๆ ได้ แล้วเวลาที่เลือกไม่ได้ เราก็อู้สึก ไม่พอใจ เพราะฉะนั้น ในความที่จะเลือกได้ หรือ เลือกไม่ได้ ในทางธรรมะจริง ๆ เป็นอย่างไรครับ การที่คิดว่าเลือกนี้ครับท่านอาจารย์ ที่คิดว่าจะเลือกโน้นเลือกนี้ ได้บ้างไม่ได้บ้าง

ท่านอาจารย์ :

ถ้าจะเข้าใจธรรมะ ต้องเข้าใจสิ่งที่กำลังมี เพราะเหตุ
ว่า ความจริงเป็นอย่างสิ่งที่กำลังเป็นในขณะนี้ ไม่ใช่ว่า
เราต้องไปคิดถึงพรุ่งนี้ ปีหน้า เลือกเห็น ได้ไหม? แค่นี้
ไม่ได้แล้วใช่ไหม?

อ.อรรณพ :

ผมไม่ได้คัดค้านนะครับ แต่ถ้าคนที่เขามีแต่ความเป็น
ตัวตน เขาบอกว่า เขาอยากให้เห็นคุณวิชัย ผมก็หันไปดู
ก็เห็น เขาก็นึกว่าเขาเลือกได้ ที่จะเห็นท่านอาจารย์ หรือ
เห็นคนโน้น เห็นคนนี้ ท่านอาจารย์จะให้ละเอียด ชัดเจน
ว่าเลือกไม่ได้ "แม่เห็น" อย่างไรครับ?

ท่านอาจารย์ :

จะเลือกเห็นคุณวิชัย คุณวิชัยอยู่ไหน?

อ.อรรณพ :

ก็เขาก็จำว่า คนนี้

ท่านอาจารย์ :

ในห้องนี้ใช่ไหม? เดียวนี้ไม่ต้องเลือก เห็นแล้ว!!! จะเลือก
ทำไม? ก็อยู่ตรงนี้!!! เห็นแล้ว!!!

- อ.อรรณพ :** แต่ความคิดของคน...
- ท่านอาจารย์ :** ก่อนมาในห้องนี้ เลือกเห็นหรือเปล่า?
- อ.อรรณพ :** ก็ไม่ได้คิด ก็เห็น ๆ ไป
- ท่านอาจารย์ :** เพราะฉะนั้น ก็เห็นแล้วไงคะ ขอโทษนะคะ เลือกไม่เห็นได้ไหม? คุณวิชัยนั่งอยู่ตรงนี้ เลือกไม่เห็นคุณวิชัยได้ไหม?
- คุณฟองจันทร์ :** หันไปทางอื่นค่ะ
- อ.อรรณพ :** พูดถึงตามความเป็นจริง ตามสภาพธรรมะ ตามความเป็นจริง ก็เกิดตามเหตุตามปัจจัย จะเห็นสิ่งใด ก็เป็นอย่างนั้น ในการที่ยังไม่ได้เข้าใจความจริง เต็มไปด้วยความเป็นตัวตน เขาก็บอก เขาเลือกไม่เห็น เขาบอกไม่อยากมองคนนี้ เขาก็ไม่หันไปมอง เช่นไม่อยากเห็นคุณวิชัย ผมก็ไม่หันไปมอง เขาก็จะคิดอย่างนี้ด้วยความมั่นคง ว่าเป็นคนที่ เป็นเราที่เลือกได้ เราจะมองคนโน้น ไม่มองคนนี้

ท่านอาจารย์ : ทุกคนออกจากห้องหมด เหลือคุณวิชัยกับเขา เลือกไม่เห็นคุณวิชัยได้ไหม?

อ.อรรณพ : ก็ต้องเห็น

ท่านอาจารย์ : ก็ต้องเห็น!!!

คุณฟองจันทร์ : แล้วสถานการณ์แบบนี้ที่เขาให้เราเลือกว่าจะไปทริป ไปข้างนอกไปดูสถาปัตยกรรมอะไรต่ออะไรต่างๆ กับ มาฟังมาสนทนาธรรมที่นี่ แล้วหนูกับคุณโยร่า เลือกที่จะมานั่งสนทนาธรรมตรงกับท่านอาจารย์

ท่านอาจารย์ :

แค่ เลือกมาศรีลังกา ก็คิดว่า "เรา" เหมือนกับ "กำลังเห็น"
ก็คิดว่า "เรา" กำลังได้ยิน ก็คิดว่าเรา เพราะฉะนั้น สภาพ
ธรรมะ เกิดดับ ตามเหตุตามปัจจัย แต่เข้าใจว่าเป็นเรา
หมด เราคิดว่า เอ...จะสระผมดี หรือ ไม่สระผมดี? สระก็
แล้วกัน ไม่สระก็แล้วกัน ขณะนั้น ใคร??? นอกจาก "คิด"
ความคิด ไม่ว่าจะคิดอย่างไร ก็คือว่า เป็นปัจจัยให้คิด
เดี๋ยวนั้น ขณะนั้น เกิดขึ้น หนึ่งขณะ ขณะต่อไปก็มีสิ่งที่
ทำให้คิดอย่างอื่นเกิดขึ้นต่อไปอีกหนึ่งขณะ

...ที่เคยเข้าใจว่าเป็นเรา ไม่มีทางหมดสิ้น ถ้าไม่ได้ฟังพระ
ธรรมและเข้าใจจริง ๆ เพิ่มขึ้นตามลำดับ เพราะว่า จาก
การที่เป็นปุถุชน คนที่ไม่ได้เข้าใจสิ่งที่มี ตามความเป็น
จริง "เป็นเรา" ไปหมดเลย จนกว่า เดี๋ยวนีเห็นอะไร ก็ยังไม่
รู้เลย!! แต่พอได้ฟังพระธรรม เห็นสิ่งที่เพียงปรากฏให้เห็น
ได้ หลับตาสิคะ ยังเห็นเหมือนที่ยังไม่หลับตาไหม? ก็
ไม่ได้...

เพราะฉะนั้น เพียงแค่หลับตา ก็ไม่รู้แล้วว่าแท้ที่จริง ไม่ได้เห็นใครเลย เห็นแต่เพียง สิ่งที่มีจริง ๆ ที่สามารถกระทบตา เป็นปัจจัยให้ธาตุหนึ่ง เกิดขึ้นเห็น แล้วก็ดับไป นี่คือความลึกซึ้งของพระธรรม

คุณฟองจันทร์ :

เพราะฉะนั้น หมายถึง ถ้าเรายังเข้าใจว่าเราเลือกได้ ที่จะมาฟังธรรมแทนที่จะไปเที่ยว ก็หมายความว่า การฟังของเรา ยังไม่มั่นคงพอ ที่จะเข้าใจว่า ธรรมะเกิดขึ้นเพราะเหตุปัจจัย เป็นเพียงแค่ขั้นการฟัง ว่าเราเข้าใจว่า ทุกอย่างเกิดขึ้นเพราะเหตุปัจจัย หรือ ตามการสะสมที่จะมาฟังธรรมะตอนนี้ หรือจะไปทางโน้น ไช้ไหมคะท่านอาจารย์

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ แม้แต่เดี๋ยวนี้ ก็ไม่รู้ว่ "คิด" ถ้าไม่คิด จะพูดได้ไหม? เห็นไหม? คิด ทีละคำด้วย คิด หลาย ๆ คำ ได้ไหม? และคิด ถ้าไม่สะสมมาที่จะคิดอย่างนี้ จะคิดอย่างนี้ไหม? แต่ละคน คิดไม่เหมือนกัน เพราะอะไร? จะขอยืมความคิดของคนอื่น มาเป็นของเรา ก็ไม่ได้ ไช้ไหม?

...เพราะฉะนั้น เกิดมาในโลกนี้ ก็แค่เพียง "เห็น" แล้วก็
 "ได้ยิน" แล้วก็ "ได้กลิ่น" แล้วก็ "ลิ้มรส" แล้วก็ "รู้สิ่งที่
 กระทบสัมผัส" แล้วก็ "คิดนี่ก" ตลอดเลย ถ้าเว้นจากเห็น
 เมื่อไหร่ ก็คือ "คิด" เว้นจากได้ยินเมื่อไหร่ ก็คือ "คิด" เว้น
 จากได้กลิ่นเมื่อไหร่ ก็คือ "คิด" เพราะฉะนั้น คิดทั้งวัน แต่
 ก็เข้าใจว่าเป็น "เราคิด"...

คุณฟองจันทร์ :

ใช่ค่ะ แสดงว่า การฟังของหนูก็ยังไม่ใช่ละเอียดพอที่จะรู้ว่า ลืมว่า ขณะนั้นมีความคิดเกิดขึ้นมากมาย อย่างเมื่อวานนี้ก็คือ หนูตัดสินใจไม่ถูกว่าหนูอยากฟังธรรมมากที่สุด ที่นี้ก็คิดถึงคุณโยว่า เขายังไม่เคยมาศรีลังกา ก็อยากให้เขาได้เที่ยว ที่นี้เขาไม่ไปถ้าไม่มีหนู คือหนูไปไหน เขาก็จะไปที่นั่น และ เมื่อเขานี้ เธอก็บอกว่า ถ้าเธออยากฟังธรรม ฉันก็อยากฟังธรรมกับเธอ ถ้าเธอจะไปที่นั่น ฉันก็จะไปกับเธอ หนูโล่งอกมากเลยค่ะ เพราะฉะนั้น ขณะนั้นที่คิด ก็ไม่รู้ว่าตัวเองคิดมากมาย มีทั้งอกุศลกลุ่มมรุมว่าจะไปหรือไม่ไป ไม่ถึงกับกลุ่มมรุมมาก แต่ก็ยัง คือ ตัดสินใจไม่ได้ เป็นห่วงเพื่อนด้วยว่า อยากจะให้เพื่อนได้เห็น เพราะว่า เขาอยากมามาก ที่นี้พอเขาพูดตรงนี้มาก็ดีใจมาก ที่จะได้ฟังธรรมะ แล้วเขาเองเขาก็บอกว่าเขาก็อยากฟังธรรมะ จากท่านอาจารย์ด้วย

ท่านอาจารย์ :

นี่ก็คือธรรมะทั้งหมดเลยแต่ก็ลืม เป็นเรา เป็นคุณโยร่า เป็นใครหมด แต่ถ้าไม่มีการเห็น จะคิดไหม? ถ้าไม่มีการได้ยิน จะคิดไหม? ก็ไม่มี!!! แต่พอเห็นแล้ว ต้องคิดตาม สิ่งปรากฏให้เห็น

อ.อรรณพ :

ครับ จริง ๆ ที่คิดไปเองว่าเลือกได้ แต่ว่า คิดไปเองว่าเลือกได้ เพราะความไม่รู้ จริง ๆ แล้วก็คิดว่าเลือกโน้นได้เลือกนี้ได้ แต่จริง ๆ ในชีวิตประจำวันอย่างที่ท่านอาจารย์ยกตัวอย่างว่า ถ้าห้องนี้ ไม่มีใครให้เห็น ก็ต้องเห็นคนนี่ ก็เลือกไม่ได้ เพราะว่า ก็เห็นแล้ว เป็นไปแล้ว เพราะฉะนั้น ความไม่รู้มาก และ ความเป็นตัวตน ที่คิดว่า เราจะทำโน่นได้ ทำนี้ได้ แต่เวลาที่ไม่ได้ ไม่ได้อย่างที่คิด ตอนที่ได้อย่างที่คิด เราก็คิดว่าเราเลือกได้ เช่น หันไปมองพี่แดง เราก็นึกว่าเราเลือกได้ หันไปมองคุณทิพย์ คุณสัมพันธ์ เราก็นึกว่าเราเลือกได้ อันนั้นคือ มีเหตุปัจจัยให้เป็นอย่างนั้น แต่ตอนที่ ต้องไปเห็นกองขยะ ต้องไปเห็นภาพที่ไม่

สวยงาม มีใครอยากจะเลือกเห็นภาพอย่างนั้นบ้าง? แต่ก็
มีเหตุปัจจัยให้เห็นภาพอย่างนั้น พอไม่ได้อย่างที่โลภะ
อยากได้ ฉันทะอยากเลือก เขาก็เลยไม่พอใจ ใช่มั้ย?
เพราะฉะนั้น ถ้าไม่พึงธรรมชาติละเอียด เขาก็คิดว่าเขาเลือก
ได้ อยากจะรับประทานอะไรก็เอาเงินไปซื้อ

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ เลือกเกิดได้ไหม?

อ.อรรณพ :

ท่านอาจารย์เริ่มตั้งแต่ครั้งแรกเลย ปฏิสนธิจิต ก็เกิดจาก
กรรม แล้วก็เลือกไม่ได้ด้วย ว่ากรรมใด จะให้ผลอย่างไร

ท่านอาจารย์ :

คุณอรรณพ ชาติหน้าจะเป็นใคร? เลือกได้ไหม?

อ.อรรณพ :

กรรมเลือกให้ครับ ท่านอาจารย์

ท่านอาจารย์ :

เลือกไม่ได้ ก็ต้องเลือกไม่ได้ เลือกเกิดไม่ได้ เลือกพ่อแม่พี่น้องไม่ได้ เลือกทรัพย์สินสมบัติไม่ได้ เลือกอะไรก็ไม่ได้ เลือกเห็นก็ไม่ได้ เลือกคิดก็ไม่ได้ จนกว่าจะมั่นใจจริง ๆ ว่า ไม่มีเรา แต่มีธรรมะ แต่ละหนึ่ง แต่ละหนึ่ง ซึ่งเมื่อมีปัจจัยก็เกิดขึ้น เพราะความไม่รู้ มากแค่ไหน? ลองคิดดู!!! ตราบใดที่ยังเป็นเราอย่างนั้น เราอย่างนี้ ก็คือว่า นั่นคือ ความไม่เข้าใจว่า เป็นธรรมะ

ท่านอาจารย์ครับ อันนี้ก็ยังเห็นชัดว่า ความเป็นเรา เกิด
เพราะความไม่รู้ พร้อมกันไปเลย ที่ทำให้คิดว่าเลือกได้
ทั้ง ๆ ที่รู้อยู่แล้วว่า เกิดก็เลือกไม่ได้ ท่านอาจารย์ก็บอก
ว่า เห็นก็เลือกไม่ได้ จะหลับก็เลือกไม่ได้ อย่างนั้น ๆ อยู่
บางทีก็เคลิ้มหลับไป นี่ก็เลือกไม่ได้ แล้วสุดท้าย วันก่อน
เพิ่งฟังท่านอาจารย์บรรยายไว้ในปีนี้ว่า แม้แต่ตาย ก็ยัง
เลือกไม่ได้ว่าจะตายที่ไหน ตายอย่างไร ทุกคนก็อยาก
ตายแบบสบาย ๆ

คะ มันใจหรือยังว่า เลือกไม่ได้สักขณะเดียว!!! แต่ คิดว่า
เลือกได้!! แต่ความจริง "ขณะที่คิด" เลือกคิดอย่างนั้น ก็
ไม่ได้!!! ทุกอย่าง เกิดแล้วทั้งนั้นเลย แต่ไม่รู้ ก็ไปคิดจะทำ
ให้สิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น เกิด แต่ก็หาว่าไม่รู้ ว่า ใครก็ทำไม่ได้!!!

อ.อรณพ :

ท่านอาจารย์ครับ ทุก ๆ เรื่อง ดูว่าจะเป็นเรื่องธรรมดา แต่พอสนทนาที่เป็นความเข้าใจตามพระธรรมจริง ๆ ก็ดูเป็นเรื่องลึกซึ้งไปเสียหมดทุกเรื่อง แม้กระทั่ง เลือกได้ไหม จะเห็น ได้ยิน ฯลฯ จะคิดถึงคนโน้น คนนี้ ก็เป็นไปตามปัจจัย ธรรมะที่เป็นอนัตตา ทุกอย่าง

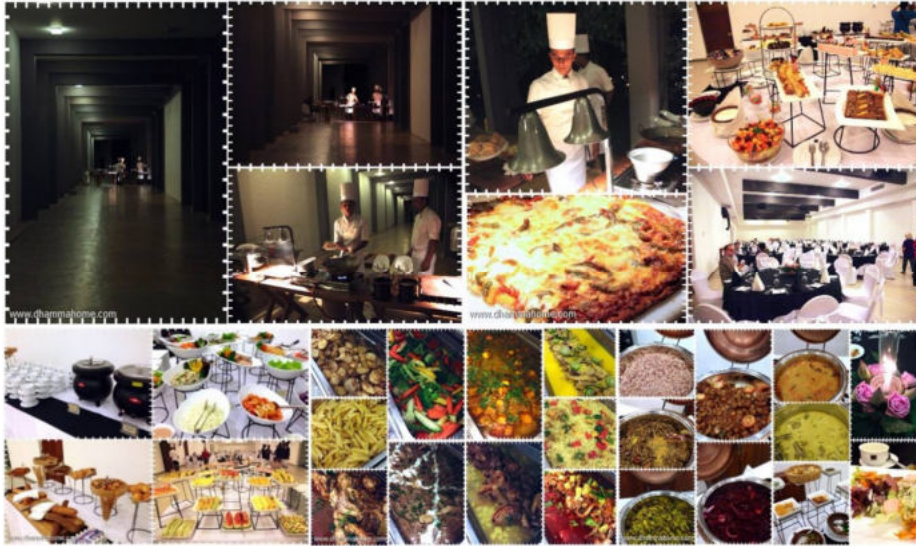

ท่านอาจารย์ :

เพราะฉะนั้น การเข้าใจพระธรรม มีค่าแค่ไหน? ที่จะค่อย ๆ เข้าใจขึ้น ค่อย ๆ รู้ ค่อย ๆ ได้ยิน ได้ฟัง แล้วรู้ว่าสิ่งที่ประเสริฐที่สุด ติดตามไปได้ ก็คือ ความเห็นถูก ความเข้าใจถูก ไม่อย่างนั้นก็หอบกิเลสกันไป!!!

เพราะว่า เราคิดว่า มีคนที่เรารักที่สุดในชาตินี้ มีทรัพย์สินสมบัติอะไรก็ตามแต่ ที่เรารักที่สุดในชาตินี้ เหมือนเป็นของเรา แต่ความจริง เป็นเพียงแค่ สิ่งที่เกิดดับ ซึ่งทำให้เราเข้าใจผิดว่า เป็นของเรา เพราะว่า จริง ๆ แล้ว เมื่อจิต

ขณะสุดท้ายดับ ร่างกายนี้ก็ไม่เป็นของเรา ไม่ต้องอื่นไกล
ไปถึงทรัพย์สมบัติ แคว่ร่างกายนี้ก็ไม่เป็นของเราแล้ว
เคลื่อนไหวไม่ได้ ทำอะไรไม่ได้

...แล้วทำไมจะต้องไปคิดตอนนั้น ตอนนี้ ก็ไม่ใช่ของเรา
ใช่ไหม? แต่เพราะมี "จิต" ก็ทำให้การเคลื่อนไหวอะไร ๆ
ไป เหมือนกับว่า เราทำได้ เราเลือกได้ แต่ว่า ตามความ
เป็นจริง ก็ต้องเข้าใจจริง ๆ ว่า ไม่มีอะไรเลย นอกจาก
ธรรมชาติ สิ่งที่มีจริง ซึ่งเราคิดไม่ถึงเลย เพราะยังไม่ได้ฟัง
โดยละเอียดว่า เมื่อไม่มีเรา แล้วมีอะไร? เราก็ได้เพียงแค่
มีตา มีหู มีจมูก แต่...เป็นอะไร??? ก็ต้องศึกษา ฟังต่อไป
อีก จนกว่าจะรู้จักพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เพราะเหตุว่า เราฟังนิด ๆ หน่อย ๆ เราไม่เห็นพระปัญญา
คุณ แต่ยิ่งฟังมาก เข้าใจมาก ยิ่งเห็นความห่างไกลของ
พระปัญญาคุณ ที่บำเพ็ญจนได้ตรัสรู้ แล้วเราเพิ่งจะได้ฟัง
ต้องห่างไกลกันมาก!!!!

กราบทำนุชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุก ๆ ท่านครับ

